

«Qui fa la llei fa la trampa i les sales de teatre més emblemàtiques tanquen inesperadament emparades en no se sap quin punt fosc de la llei»

¿Què opina de la posada en marxa del nou Teatre Goya i el que representa per al conjunt del sector teatral?

L'obertura o reobertura, en aquest cas, d'un teatre és sempre una bona notícia que contrasta, malauradament, amb la mala notícia de les sales que es perden, o bé per interessos immobiliaris i especulatius, o bé per cansament i esgotament dels seus promotors. Els últims anys han estat temps de pèrdues de sales, una de les últimes, el teatre Novedades, del carrer Casp, i encara és recent el tancament de la sala Artenbrut —convertida en habitatges— o l'estat de letargia en el qual es troba el Teatre Principal, al capdavant de la Rambla, o la incertesa avui mateix de la sala Beckett en mans de les bastides de Núñez y Navarro.

Una llei municipal de protecció d'espais escènics semblava que havia de posar solució a aquestes pèrdues, però qui fa la llei fa la trampa i, quan menys t'ho esperes, les sales més emblemàtiques tanquen inesperadament emparades en no se sap quin punt fosc de la llei, mentre d'altres —gairebé edificis-escultura de fusta i antiguitat com la sala Arnau o El Molino del Paral·lel— queden com a testimonis muts del desinterès institucional.

En el cas del Teatre Goya, la sort li ha vingut de cara gràcies a una combinació de diverses institucions i de l'empresa privada com Focus. El fet que aquest espai es trobi en un edifici de la Casa d'Aragó sembla que li ha garantit la protecció. ¿Qui no ha pensat segurament en el volum de metres quadrats d'habitatges que sortirien en aquella cantonada que mira a la plaça Goya? I el fet és que el mateix govern d'Aragó participa en el finançament del remodelatge que necessita el teatre, força malmès per les circumstàncies d'abandó dels últims anys.

D'altra banda, la presència de l'actor Josep Maria Pou al capdavant de la direcció artística del nou Teatre Goya és una bona notícia per la garantia de seriositat que representa el personatge. Semblava que el

Teatre Goya tendria a ser un teatre de bulevard, per la seva situació, amb una programació més aviat de musicals de qualitat, però la notícia confirma que no serà així i que el teatre Goya s'afegirà al complex cultural que va des del Teatre Romea, del carrer de l'Hospital, i la Biblioteca de Catalunya, fins al Macba i el CCCB passant per la nova Universitat de Filosofia i Belles Arts del carrer Montalegre.

És també una bona notícia per al barri, un espai fronterer entre el Raval i la Ronda de Sant Antoni, que obté així una requalificació inesperada culturalment i que s'afegeix a la revitalització que ha viscut la zona amb obertura d'hotels —n'hi ha quatre de nous a pocs metres del mateix teatre—, un complex de multisales de cinema —els Renoir Floridablanca— i el contrast amb el barri més comercial regentat per immigrants com és el carrer Joaquín Costa.

Sens dubte, el nou Teatre Goya, que també té molt a prop la remodelada sala Muntaner, està destinat a convertir-se en un excel·lent substitut de la seva atzarosa història des de cinema popular de barri a sala X i després dels diversos intents teatrals que, sobretot per falta de seguretat i de públic, l'havien condemnat a penjar el cartell de «Tancat per Reformes».

Entrevista feta digitalment per Víctor Sancho i Oliver Domínguez, estudiants de periodisme de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. 30 octubre 2006.